

VELINVESTIK spol. s r.o., Němčice nad Hanou
Zdravotní pojišťovna Metal–Aliance
VHP Ivanovice, s.r.o.
Místní organizace ČSSD
Místní organizace KSČM
MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou
Sebranka Antonín Hrdý
Autobusy IRIS, Držovice
ZOD Němčice nad Hanou, družstvo
Restaurace Zátíší Jaroslav Zatloukal
Drogerie Navrátil, Němčice nad Hanou
Antonín Oplocký – Květiny, Němčice nad Hanou
Pavel Smetana, Prostějov
Papírnictví Pavel Holub
GORDEX spol. s r.o., Prostějov
Omega, spol. s r.o., Prostějov
Iveta Havlíčková – správa a údržba nemovitostí a čištění automobilů
Ing. Jan Vrána, místostarosta
Pavel Oulehla – stolařství
INEX PROJEKT, s.r.o. Kroměříž
CHALUPA – STAVITEL s.r.o., Hulín
BIODAM, s.r.o.
Květoslav Černý, Němčice nad Hanou
Zbyněk Vojče - ZV PLASTY
Hasičská vzájemná pojišťovna, a.s.
DS Na Štaci
Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr
Železářství-Domácí potřeby, Oralovi

*Záštitu nad Hanáckým divadelním májem převzala
senátorka Božena Sekaninová.*

*Projekt je realizován za finanční podpory Olomouckého kraje,
Ministerstva kultury ČR a ve spolupráci s SČDO.*

Všem, kteří Hanácký divadelní máj podpořili, srdečně děkujeme.

Hanácký divadelní máj 2012

Závěrečné kukátko

Hanácký divadelní máj

Město Němčice nad Hanou

Na shledanou příští
rok se těší
manažerský tým
a pořadatelé

**Morkovští ochotníci
JIRÍKOVO VIDĚNÍ**

**KDO Hvozdná
KDYŽ SE ZHASNE**

Vážení příznivci ochotnického divadla, je zde sobota 5. května a to je den, který byl již na začátku naší přehlídky předurčen k jejímu ukončení. Všechna divadelní představení byla odehrána, zhlédnuta a zhodnocena.

Dnes tedy sklízíme ovoce svého snažení. My pořadatelé v reakcích a spokojenosti diváků, hostujících souborů i pracující poroty.

A vy, členové souborů, se můžete zamyslet nad závěrečným slovem poroty, ve kterém hodnotí vaše představení, výsledek vaší celoroční práce. Věřím, že přijmete s pokorou slova kritiky a s radostí slova chvály, neboť porota je zde od toho, aby díky svým odborným vědomostem a především díky praktickým zkušenostem, získaných dlouholetou spoluprací s ochotnickými soubory, posouvala svými radami vaše divadelní snažení stále dopředu. O tom, že bylo co hodnotit, svědčí množství udělených ocenění.

Děkuji všem, kteří finančně podpořili divadelní přehlídku a pomáhají nám tak udržet tuto krásnou tradici v našem městě.

Děkuji celému týmu za skvělou atmosféru a tvůrčí přístup k organizačnímu zajištění našeho svátku divadla.

Největší poděkování patří Vám, divákům. Velmi mile jste nás překvapili svou bohatou účastí na všech představeních. Statečně jste odolali nejen svodu kvalitních programů, nabízených naší televizí, ale především nádhernému počasí, které nás provázelo po celý týden.

Chci věřit, že nám všem bylo spolu po celý týden příjemně, že jsme načerpali spoustu optimismu a radosti a uchováme si jej ve svých srdcích co nejdéle.

Přeji vám všem pevné zdraví, hodně krásným zážitků a budu se těšit za rok na viděnou u nás v Němčicích nad Hanou. Krásné dny, přátelé.

Ivana Dvořáková, starostka

Do druhého čtvrtstoletí trvání přehlídky jsme nakročili všichni tou správnou nohou. Soubory přijely všechny, technika nezahlavila a diváci, Ti byli úžasní. Děkuji všem příznivcům ochotnického divadla za přízeň, kterou nám projevíli svou vysokou návštěvností na letošním festivalu. Velmi si toho vážím. Je to pro nás povzbuzující a zároveň zavazující pro další roky festivalu.

Také v manažerském týmu v čele s ředitelem se nám všem, i přes dusné letní počasí, pracovalo velmi dobře.

Byl to krásný, ale náročný týden, plný silných divadelních zážitků, moc děkuji Vám všem, kteří jste zajišťovali bezchybný chod festivalu, a doufám, že si budete odnášet příjemné vzpomínky na tento májový čas.

Jana Oulehlová, kulturní referentka

KDO Hvozdná: KDYŽ SE ZHASNE

Michaela Doležalová, Roman Vencel

Divadelníci z Hvozdny se svými představeními a myšlením o divadle dávno vřadili mezi reprezentanty regionu ve smyslu kvality divadelních inscenací. Tentokrát sáhli po textu, který má snahu se přes groteskní nadsázku dotknout partnerských vztahů. Lze jej chápat jako kritický pohled na pokleslost TV seriálů, nebo naopak jako na využití této vlny v jejím „humoru“ povrchnosti. To už je na výkladu textu a na interpretech příběhu. Jiná věc je, že sama struktura textu se dělí na dvě části. Do přestávky, na postihnutí mezilidských vztahů, vykazuje značnou frekvenci slovních vtipů ve smyslu vyhocených přirovnání. V druhé polovině je tento prostředek pojmenování světa oslaben, a je na tvůrcích, čím a jak naplní tah příběhu, přitom se na konci zničehonic zjeví důvod či příčina, proč už spolu manželský pár nemůže dál být. Přitom stále platí, že název KDYŽ SE ZHASNE, je symbolem i metaforou ukončení jisté etapy soužití, a že se stále pohybujeme v žánru komedie až drsnější grotesky. Každý divadelní soubor má právo zvolit si a interpretovat jakýkoli text, ale v tomto případě, kdy čtyři herci jsou zároveň sami sobě režiséry (všichni čtyři) došlo ke střetu zvolených vyjadřovacích prostředků. Jeden pár se prezentuje stylem drsné až drastické komiky, ovšem nutno říci, že ne náhodně, ale vystavěné vzhledem k motivacím postav osobním i profesním. Druhý pár naopak prezentuje své postavy stylem realistickým, za nímž ale výrazně cítíme pnutí nespokojenosti se vztahem, ve kterém jsou uzamknuti – ovšem řešení této nesnesitelné situace se děje přes motivace frašky a lexikum grotesky. S trochou nadsázky lze říci, že rozpor předlohy se projevil v jeho scénickém naplňování. Prostě a stručně řečeno, schází mu jednotící výklad. Přičemž platí, že se lze vydat cestou stylu grotesky – ta samozřejmě nevyklučuje tragické podtóny – tedy principem páru Artur a Imelda. Druhou cestu nabízí pár Trevor a Nina, styl realistického herectví, vážné jednání v pokleslé realitě – který samozřejmě nevyklučuje grotesknost při řešení situací, v nichž se pár ocitá. Takže, bylo by více než vhodné se rozhodnout na sjednocení, neboť zábavnost (v tom dobrém slova smyslu) hvozdňáci naplňují, a že provedení není náhodné dokazují jak prvky scénografické, tak dvě stylové linie manželských párů a další aspekty inscenace. Jen to oko mimo hlediště schází.

Vladimír Zajíc

Závěrečné slovo ředitele

Vážení a milí návštěvníci Hanáckého divadelního máje 2012. V úvodním Kukátku přehlídky jsem psal, že čas letí jako bláznivý. Věřím, že mi dnes dáte za pravdu. Ani jsme se nenadáli a je týden, nádherný týden setkávání divadelníků za námi. Já jsem prožil, nechci říct pracovní, ale opravdu ne rekreační, týden v roli ředitele přehlídky. Neužíval jsem si ředitelského platu, ale užíval jsem si takové velmi milé a přirozené atmosféry mezi organizačním týmem, členy hostujících divadelních souborů a diváky. Při každém vítání divadelního souboru byla cítit radost všech hostujících divadelníků, že přijeli do milého městečka mezi lidi se srdcem na dlani. To jsem tak vnímal a mnoho lidí, i těch, které jsem viděl poprvé v životě, mi to potvrdilo. Je to dobře, zvláště v dnešní době.

Na mně je, abych poděkoval, především Vám, divákům, jejichž hojná účast letos velmi mile překvapila, potěšila a motivuje nás do příštího ročníku. Je pravdou, že bez diváků by naše přehlídka měla jepičí život a neměla by naprosto žádný význam. Díky všem divadelním souborům, že přivezli k nám svá představení, v dobré víře lidí pobavit a něco jim sdělit. Děkuji všem ředitelům a učitelům škol všech stupňů, že přivedli do divadla děti od těch nejmenších až po ty téměř plnoleté. Vždyť vnímání světa v dětství ovlivní člověka na celý život.

Velké díky odborné porotě, v čele s Ladislavem Vrchovským, která je bezesporu profesionální a přitom ohleduplně lidská. Věřím, že se členové poroty nenudili a snad objevili u divadelníků něco, co je mile překvapilo a potěšilo. Mě potěšila také dětská porota, která pod vedením Zdeny Gregorové s bezelstnou upřímností okomentovala každé navštívené představení. Upřímné poděkování všem sponzorům – dobře víme, že bez peněz se nic nepořídí. Ještě jednou „díky moc.“ Poděkování patří vedení našeho města Němčice nad Hanou za podporu této kulturní akce, dnes známé nejen na Moravě, ale i v Čechách. Díky patří také senátorce paní Boženě Sekaninové za její přízeň a osobní podporu.

Zvláště děkuji celému organizačnímu týmu pod vedením paní Jany Oulehlové a jevištním technikům, také všem děvčatům biletářkám a těm, kdo se starali o pohoštění souborů a hostů. Nakonec velice děkuji své Marušce za to, že mne každý den vypravila a vyžehlila „košulu“ a pustila z domu, abych mohl přinést svoji kůži na trh.

Svůj projev končím přáním, ať se při takových příležitostech setkáváme častěji.

Přeji Vám všem pevné nervy, hodně zdraví Vám i Vaším rodinám.

Ať žije 27. Hanácký divadelní máj – v roce 2013.

Jiří Vrba

Divácká soutěž

Výsledky divácké soutěže		
KDO Hvozdná	Když se zhasne	2,979
Morkovští ochotníci	Jiříkovo vidění	2,708
DS Smotaná hadice Křenovice	Křenovické mlýny	2,926
BODLÁK Bernacké ochotnické divadlo	Revizor	2,885
DSOB Velká Bystřice	Mátový nebo citron?	2,661
Divadelní spolek DŽO, Velatice	Kašlu na lásku	2,712
DS J.K.Tyl Brodek u Přerova	Vše o ženách	2,688

Počet diváků na jednotlivých představeních

Počet diváků		
Soubor	Inscenace	Počet
KDO Hvozdná	Když se zhasne	144
Divadelní studio "V"	Neználek ve Slunečním městě	75
Divadlo Point při GJW Prostějov	Druhý výstřel	46
Morkovští ochotníci	Jiříkovo vidění	223
Divadélko Na stromě	Příběhy pana Podivouse	158
DS Smotaná hadice Křenovice	Křenovické mlýny	198
Baterka, Brno	Slečna Agáta a Pan Velké Zvíře	108
BODLÁK Bernacké ochotnické divadlo	Revizor	141
Divadlo Hanácké obce Prostějov	Čarodějnická zkouška	223
DSOB Velká Bystřice	Mátový nebo citron?	89
DS Z.Štěpánka Napajedla	Strašidlo Cantervillské	145
Divadelní spolek DŽO Velatice	Kašlu na lásku	86
JEŠTĚR.K.Y., Prostějov	Pohádka do dlaně	223
DS J.K.Tyl Brodek u Přerova	Vše o ženách	145
	Celkem	2004

Divadelní studio V Brno
Nikolaj Nikolajevič Nosov, Pavel Gejduš: Neználek ve Slunečním městě

Divadelní studio V Brno uvedlo na Hanáckém divadelním máji 2012 svou inscenaci dramatizace vybraných epizod z knihy sovětského autora Nikolaje Nikolajeviče Nosova Neználek ve Slunečním městě. Nosovova knížka pro děti vyšla jako druhá část trilogie o Neználkovi v roce 1958. Není divu, že je silně poznamenána dobou a místem vzniku. Má nejen naddimenzované didaktické rysy, ale také odráží vládnoucí ideologii v zemi svého vzniku, policejního státu, v němž je chování občanů kontrolováno všudypřítomným okem policie prostřednictvím nejmodernější techniky.

Dramatizace Pavla Gajduše nemohla tyto aspekty výchozí předlohy dost dobře zcela pominout, nicméně svou úsporností a věcností připravila dobrý základ pro vznik inscenace založené na principu hravosti. Gejdušův scénář, nezahlcený dalšími příběhovými liniemi a odbočkami, jak je tomu u Nosova, nabízí možnost k tvořivému rozehrání situací jednoduchého příběhu, jehož časové proporce jsou adekvátní dětskému publiku nižšího školního věku, respektive i dětem předškolním. Skýtá také možnost upozadit didaktičnost a poněkud pochybené premisy původní předlohy.

Inscenace je otevřena způsobem, který Gejdušova dramatizace nabízí. S vynalézavou hravostí zprostředkuje vydání se na cestu automobilem za poznáním, svým způsobem i tuto cestu samu. Bohužel, po příjezdu do Slunečního města je nastolený princip hravosti až na výjimky opuštěn a inscenace se ubírá cestou ilustrace a reprodukce textu. Řada situací není reálně vyložena tak, aby byl zřejmý jejich obsah. Vše je jakoby stejně důležité, a tak některá klíčová dějová fakta utonou v záplavě slov a aranžmá postav na jevišti, které postrádá významotvornou dimenzi. Zdvojený závěr hry postrádá jakoukoliv logiku. Poslání hry zůstává přinejmenším problematické a nezřetelné. Tedy pokud nebylo cílem zvednout „didaktický prst“ a přitakat režimu policejního státu.

Celkový dojem z inscenace je nanejvýš rozpačitý, a to navzdory skutečnosti, že celý kolektiv souboru disponuje nemalou hereckou vybaveností. Zdá se, že se Pavlu Gejdušovi dařilo více při přípravě inscenace, než při její realizaci.

Milan Strotzer

Divadlo Point při GJW Prostějov: Druhý výstřel Robert Thomas

Prostějovští ochotníci z Divadla Point si pro inscenaci vybrali detektivní jednoaktovku známého a zručného autora R. Thomase, jejímž tématem je dokonalý zločin. Příběh žárlivého manžela – policejního vyšetřovatele, který nastrojí léčku na svoji manželku, je napsán svižně a s vtipem, navíc i s citem pro dramatické situace. Je zde dostatek prostoru pro režijní i hereckou práci, kterého soubor až na maličkosti dostatečně využívá.

Výtvarné i funkční řešení scény napomáhá sdělit vše potřebné. Otázkou je poněkud předimenzované používání světelného parku, zejména pak rádobý atmosférotvorného červeného světla, které mírně narušuje logiku příběhu. Zvukový komponent inscenace, hudba, je vybrán vhodně a odpovídá zvolenému žánru. Ten osciluje na hraně mezi vážnou a komediální detektivkou.

Režisér inscenace Vojtěch Pospíšil se svého úkolu zhostil s úspěchem: malé rezervy v režii jsou pouze ve výstavbě přechodů jednotlivých scén a v použití tmy, a též v organizaci příchodů postav zvenčí do interiéru, ve kterém se děj odehrává.

Herecké výkony v představení se co do kvality pohybovaly nad průměrem, výraznější výhradu je možno adresovat představitelce jediné ženské role, postavy Zuzany Lenoirové - Veronice Jiříčkové, jejíž mluvní projev byl místy na hranici slyšitelnosti i srozumitelnosti. V případě této postavy se však nedostává i důkladnějšího vyložení motivace a výraznějšího odrazu vnitřní hry. Lidově řečeno, postava působí málo věrohodně ve chvílích, kdy herečka hraje kriminální pokleslost.

Ostatní tři protagonisté, Aleš Procházka, David Kolba a Jakub Hendrich, představitelé mužských postav manžela - policisty, milence - vyděrače a dalšího policisty - svědka, jsou typově dobře vybráni a plní to, co příběh a jeho sdělení vyžaduje.

I když představení bylo omylem zařazeno mezi program pro děti, byla právě tato skutečnost a následné posouzení dětskou porotou pro závěrečnou rozpravu se souborem vskutku obohacující. Potvrdilo se, že děti v hledišti jsou velmi vstřícné snaze herců oslovit diváka, ale zároveň i velmi pozorné a kritické. Přání dětské poroty, aby se nakonec dostalo trestu i tomu, kdo se s úspěchem pokusí spáchat dokonalý zločin, bylo pro všechny, kteří se rozpravy zúčastnili, velmi potěšující.

Ladislav Vrchovský

přímo do Lukášova obličeje, poznala, že má tmavě hnědé vlasy a jasně modré oči. Vypadal přátelsky a nijak, že by jí chtěl ublížit. Jedna věc jí ale pořád vrtala hlavou.

„Proč zrovna se mnou a co tu vůbec děláš?“ čekala, co odpoví, protože tohle ji opravdu hodně zajímalo. Chvilí bylo ticho. Oba mlčeli a jen se na sebe dívali. Pak konečně promluvil.

„Šel jsem se projít. Potřeboval jsem vypadnout z domu. Máme to teď doma... No, řekněme, že neprožíváme s tátou zrovna lehký období.“

Bylo na něm vidět, že o tom nechce mluvit, ale pokračoval dál.

„Před třemi týdny mi umřela matka.“ řekl a sklopil zrak. Už se chystal k dalším slovům, ale Sam ho zadržela.

„To je mi líto. Nemusíš o tom mluvit, vím, že to pro tebe není lehké.“

On se na ní podíval. Pozoroval ji vděčným pohledem. Přikývl.

„A co ty? Proč tu jsi?“

Dívka se trochu otfásla. Nebude mu tu přeci vykládat o svých záležitostech a problémy s kluky.

„Nevěděla jsem, co dělat, a tak jsem se šla projít. Doma jsem se nudila.“ řekla a Lukáš její lži uvěřil. Přikývl a opět bylo ticho. Lukáš to ale nevydržel dlouho a musel se zeptat na další věc, aby nebylo ticho. Začali si povídat o svých zájmech, škole, hudbě a ostatních věcech, které je zajímaly. Samanta si postupně začala více věřit a o hodinu později si spolu povídali jako staří známí, nebo dokonce nejlepší kamarádi. Vyměnili si telefonní čísla. Black je pozoroval a na nového kamaráda své paničky vyplazoval jazyk. Smáli se až do té doby, než zjistili, že už tu sedí dvě a půl hodiny. Dívka vykulila oči, když se podívala na displej svého mobilu.

„To už je tolik?“ řekla překvapeně. „Už budu muset jít.“ usmála se omluvně na Lukáše. Začal se jí docela líbit a na to, jak mu zprvu nevěřila, teď by si s ním dokázala povídat ještě další hodinu a bez problému odpovídat na jeho dotazy.

„Ještě nechod““. Přemlouval jí Lukáš, ale ona se nenechala, ikdyž jí to dalo hodně práce.

„Nejde to.“ řekla. „Promiň.“

„A co zítra?“ zajímalo ho. Sam se zamyslela a usmála.

„Tak dobře, kde a v kolik?“ Ted' byla řada na klukovi, kterého dnes poznala.

„Napíšu ti.“ oznámil jí. Samanta vstala. „Tak dobře, ahoj, ráda jsem tě poznala.“ usmála se. Lukáš jí úsměv uplatil. „Já tebe taky.“

Když dívce druhý den ráno přišla esemeska, okamžitě si jí přečetla. Stálo tam: Ve 20:00 tam, kde jsme se seznámili. Už se těším. Čau Luk. Usmála se. Srdce se jí rozbušilo a ona poznala, že se konečně do někoho zamilovala.

Monika Zedníčková, 8. třída

Noční seznámení

Byl teplý letní večer. Slunce se po celodenní dlouhé cestě chystalo ke spánku a na obloze se začaly objevovat první světloúčké hvězdy, pod vládou velkého bílého měsíce v úplňku. Samanta se procházela kolem rybníku nedaleko parku. Vzala s sebou svého čtyřnohého přítele, aby se necítila tak sama. Jmenoval se Black, protože měl kožich černý tak, jako kabát paní Noci. Samanta se cítila smutná a sama. Sama tak moc, jako nikdy předtím. Ani Black nepomáhal jejímu smutku. Sedla si na lavičku u mohutného dubu a povzdechla si. Jako jediná z holek, které znala, se ještě nikdy do nikoho nezamilovala, což bylo divné. Ale ona sama tomu nerozuměla. Znovu si povzdechla. Bylo jí to líto. Trápilo jí, že s tím nemůže nic dělat. Black nečekaně vyskočil na lavičku a sedl si vedle ní. Usmála se a podrbala ho za uchem. Najednou zaslechla kroky.

Blížily se k ní. Otočila se a uviděla nějakou osobu. Byla vysoká a štíhlá. Podle chůze to byl nejspíš nějaký kluk. Otočila se zase zpět a pohodlně se usadila. Čtyřnohého přítele drbala dál za uchem. Dívala se na vodu a poslouchala noční zvuky. Kroky se neozývaly. Bylo ticho. Až na pár zpívajících ptáků a šustění v křoví neslyšela nic.

Najednou se osoba znovu rozešla.

Podle zvuku Sam poznala, že ten kluk míří k ní. Trochu ji to vyděsilo. Přece jen bylo už dost pozdě, a v tuto hodinu nebylo vůbec příjemné mít někoho za zády a nevědět, o koho jde. Kroky se ozývaly stále blíž a blíž... Až se najednou znovu zastavily. Samanta se ohlédlá přes rameno. Dívala se přímo na tajemného kluka.

„Ahoj, můžu si přisednout?“ zeptal se jí hluboký, ale přátelsky znějící hlas.

Ona nejdřív nedokázala říct ani slovo a jen na něho zírala. Pak si uvědomila svou chybu a otočila svůj zrak znova na rybník.

„Hm... Jo, jasně. Posad' se.“

Byla trochu nervózní. Bylo to dost patrné i v jejím hlase.

„Já jsem Lukáš.“ představil se a sedl si kousek vedle ní. Natáhl k ní ruku. Ona mu podala svou a také se představila.

„Samanta.“ Usmál se na ni a ruku jí pustil.

„Jak to, že tu sedíš tak sama?“ chtěl vědět Lukáš.

Sam nejdřív váhala a pak se podívala na Blacka.

„Nejsem tu sama.“ ukázala na černého chlupáče vedle sebe.

„Jasně, promiň. V té tmě skoro nejde vidět. Jak se jmenuje?“ Položil jí další otázku.

„Black.“ odpověděla jednoduše. Byla pořád nedůvěřivá, a tak se s Lukášem nijak nevybavovala.

On to ale poznal. „Nemusíš se bát. Nejsem žádný vrah nebo něco podobného. Jen si s tebou chci popovídat a seznámit se. To je vše.“ ujišťoval jí a pořád se usmíval. Samanta se na něj váhavě podívala. Nevypadal nijak neobvykle. Na sobě měl kraťase a mikinu. Bylo léto, takže noci nebyly tolik chladné.

Podle žlutého světla, které přicházelo od lampy stojící nedaleko, a které svítilo

Morkovští ochotníci

JIRÍKOVO VIDĚNÍ aneb skutečný příběh pouti peklem i rájem za dosažení očisty duše – dle J.K. Tyla a věnováno Marii Tylové v Morkovicích pohřbené

Divadelníci z Morkovic překvapili, což u nich není nic neobvyklého, a nutno dodat, že zase velmi dobře. Doba skučí belhaje s klouby vymknutými a tak je evidentní, že publikum všech věkových kategorií spíše vyhledává uvolnění a relaxaci ve sféře komediální, oddechové. Tento fakt je konstatováním stavu, a týká se divadel jak amatérských tak profesionálních. Proto každé vybočení z trendu zábavnosti je signálem možné proměny vnímání časoprostoru tvůrci, a snad i prvních signálů proměny stavu společnosti obecně. Pouhým signálem, samozřejmě, a možná, či určitě, víc přáním než realitou. Ale - ve spojení s Tylem, autorem českých dramatických textů a stvořitelem obou vln českého divadla ve smyslu ustavení jeho komunikačního tvarosloví sahajících až do dnešních časů, není možné tento signál nezmínit.

Tylovo JIRÍKOVO VIDĚNÍ patří do žánru báchorek, přes které bylo možno snadněji vyjádřit politické názory na dobu, a také nabízely morální úběžník v podobě odlehčeného typu morality, neboť kuplety postihující společenské nešvary byly nedílnou částí textu. Morkovští zachovali báchorečnost autora textu ve smyslu snadného procházení časoprostorem a společenskými vrstvami, které naplňuje a zároveň eliminuje hrdinovo přání být bohatý. I když rezignovali na kuplety, udrželi rovinu politickou, neboť ji dostatečně nahradili výpravou, hudbou, a když se dařilo tak i v dramatických osobách, v jejichž jednání bylo možno zahlédnout osobnostní postoj toho kterého herce na konání jím ztvárňované postavy. Taktéž Tylem prezentované partnerské vztahy jako veledůležité pro bytí – vztah muže a ženy – byl důsledně zachován. Úpravou na jednu stranu morkovští přiblížili „starší“ text současnému divákovi, na stranu druhou posílili jeho aspekty „morality“, ale naštěstí ne vztyčeným ukazováčkem, ale spíše ušklíbnutím, jak se to má s bezmyšlenkovitým pinožením se za mamonem a VIP postavením ve společnosti. Tento nadhled by však mohl být proveden důsledněji, ať už posílením typu významového zcizení viz „tango“, úšklebek nad přípravou falešného hráče, nebo důslednějším tvaroslovím kostýmní složky, která ve vidění prvním je u Bonifáce a Wágnierové i ostatních výrazná, ale ne u všech herecky zpracovaná. Nepřesné jsou (aspoň zde na festivalu) aktšlusy jednotlivých vidění, které trvají nejméně dvakrát tak dlouho než by měly. Jak vidno stále se zabývám celkem, neboť přes jisté problémy - jako je neurčitost či spíše nevyrovnanost vážné a komické složky – jde o počín divadelně pozoruhodný. Ale dobrá, přece jen něco, co objasnění přemyšlení o divadle a myšlení divadlem morkovských ochotníků. První se týká chvíle, kdy na začátku Severin přes kouzelný nápoj provede oddělení duše od těla Jiříka. Divadelní realizace je neskutečně silná a dech beroucí, neboť se děje teď a tady,

ne přes filmové médium, a proto zasáhne zážitkem divadelním i osobním. Druhý se týká konce, neboť morkovští báhorku doladili principem kruhového dramatu. Jestliže se na počátku přes spánek a nápoj vydává do labyrintu světa a duše pracovitý člověk, který není spokojen se stavem společnosti, v němž konečně nabytá svoboda a demokracie (to je dáno už Tylem) neumožňuje poctivou práci dosáhnout cíle; tak na konci usíná a cestu se vydá člověk líný, povrchní, samolibý, hloupý... Inu, ne zrovna libá vyhlídka českého národa.

Vladimír Zajíc

Divadélko Na stromě Brno **Jan Říha: Příběhy pana Podivouse**

Divadélko Na stromě Brno pokračuje v nastoupené cestě autorské tvorby divadla pro děti předškolního věku, což je samo o sobě chvály hodné. Je třeba tuto skutečnost vytknout tzv. před závorku jako jednoznačné pozitivum, neboť není mnoho souborů, které by své tvůrčí úsilí orientovalo tímto směrem. Němčického divadelního máje 2012 se soubor zúčastnil hrou režiséra a herce souboru Jana Říhy Příběhy pana Podivouse.

Autorská textová předloha Jana Říhy je podkladem k inscenaci tří kratších příběhů, svázaných osobou pana Podivouse. První je o zlobivé botě, která utíká svému majiteli. Druhý je naučením o tom, jak nekrmit nevhodně psy. Třetí příběh je o namyšlené trumpetce, která opustí své místo v orchestrionu, aby vynikla jako sólový nástroj. Její nepodložené ambice se však potvrdí jako liché. Z tohoto výčtu je zjevné, že se autor pokusil o naučné sdělení prostředky divadla, ale při tom se nesoustředil k nějakému užšímu či jednotlicímu tematickému zaměření. Ve dvou případech je to naučení zprostředkované oživlými předměty a v jednom přes osoby živoucí.

Odhlédneme-li od požadavků na jakékoliv sjednocení, textová předloha není sama o sobě bez problémů. Jejím handicapem je především to, že ten který příběh je veden více vůlí autora, než z kauzality a potřeb příběhu, respektive jeho poslání. Příkladem za jiné je např. vrácení se trumpetky zpět k Podivousovi do jeho orchestrionu ne z důvodu selhání jako sólistky a uvědomění si svého nezastupitelného místa v celkové orchestraci hracího stroje, nýbrž proto, že trumpetka trpí zimou, nastydne se, a proto se vrací do tepla Podivousova příbytku.

Dobře disponovaný, původně činoherní herecký soubor Divadla Na stromě se po náznacích ve své předchozí inscenaci tentokrát vydal zcela jednoznačně na půdu jiného divadelního druhu, a sice divadla loutkového. Není v něm takřikajíc doma, a odtud plynou největší problémy inscenace. Tkví to především v tom, že loutky jsou v rukou loutkovodičů rekvizitami a herci s nimi tak zachází, namísto toho, aby jejich prostřednictvím jednali. Dochází tak namnoze k pouhopouhé ilustraci

A tak Honzika napadlo, co kdyby se mu dočista roztrhly, že to by přeci maminka koupila nové, třeba rovnou také takové krásné, jako měl krteček. A to odpoledne Honzík venku řádl, že úplně předčil ostatní děti. Jezdil na klouzačce jako o závod, hrál si na piráta a houpal se na lanovém žebříku na hřišti. Ale kalhoty držely a držel. Když odcházel ze hřiště s maminkou, povzdechl si pro sebe:

„Ty jsou k neutahání.“

Maminka se hend začala vyptávat, koho se to snažil utahat, až z Honzika nakonec vypadlo, že by chtěl nové kalhotky s kapsou. Maminka měla pro malého Honzika velké pochopení, a tak večer azčala vybírat nové kalhoty pro Honzika. Beztak ty staré už mají na kolínku díru.

A jak se rozhodla, tak udělala. Vybrala jedny z krásných kalhot na třech bráškách v e-shopu. S kapsou na zip – to aspoň Honzík ty své dorbnosti neztratí. A ještě k tomu ochrana před odřenými koleny. Poznáte, které kalhotky maminka vybrala?

Další tři dny už se Honzík tak nesnažil staré kalhotky roztrhnout, protože měl slíbené nové, ale co se nestalo, při skákání do pisku najednou rup, a šev na zadečku povolil. A já, zrovna na takovém místě! Naštěstí už ho doma čekaly krásné nové kalhoty s kapsou, a jestli z nich nevyrostl, nosí je dodnes:-).

Alena Kyseláková, 5. třída

Názvy a autoři ostatních prací:

Zimní ladění, Hana Heráková, 7. A

Království paní Zimy, Leona Klesnilová, 7. A

Zimní krajina, Kateřina Novotná, 7. A

Můj zimní sen, Kateřina Oulehlová, 7. A

Co je láska aneb Místečko lásky, Jan Bartošík, 7. A

Rodinná pohoda, Jakub Huťka, 7. A

Má sněhová královna, Lukáš Kyselák, 7. A

Polní cestou, Tomáš Porupka, 7. A

Zimní krajina, David Václavíček, 7. A

Místečko lásky

Každý své místečko soukromí a lásky má a třeba o tom ani neví, ale nevědomky tam totiž chodí. Slouží například k tomu, aby si tam člověk uvědomil své chyby, skutky, trable, ale i jak je na světě krásně...

Já se cítím nejlépe na chatě v Kladkách. Velké a mohutné koruny stromů se majestátně vlní v horském větříku. Pod chatou se rozkládá louka, na které roste mnoho nádherných květin a na jaře tu líbezně prozpěvují ptáčky.

Vždy se tam těším také na jemný potůček, co protéká cestičkou vyhlazenou oblázky.

Nejkrásněji je zde na jaře a v létě. Melancholii ve mně vyvolává podzimní barevné listí. V zimě to tu působí velmi dojemně. Uvědomuji si, jaký je to klid a ráj na zemi, a takových míst už není mnoho.

Jan Bartošík, 7. A

Malý bohatý chudák

V malém městě v západních Čechách žil malý chlapec jménem Tomáš. Všichni mu ale říkali guláš. Byl všelijak ponižován i šikanován. I když byla jeho rodina bohatá a věděl, že podědí všechny peníze, protože nemá sourozence, byl pořád smutný. Nejčastěji nosil své oblíbené džíny, bílé triko a černé sako. Nejvíce mu vadilo, že musel nosit brýle a rovnátka. Od svých dvanácti let začal snít o vytoužené budoucnosti. Vůbec nebyl jako ostatní kluci, že by se chtěl stát třeba zápasníkem v ringu nebo boxerem. Protože ho bavila literatura, chtěl být slavným hercem a odstěhovat se do Velké Británie. Ve dvaceti dvou letech dokončil všechny školy a natočil svůj první film s názvem Rockenrol je tady a stal se z něho mladý šarmantní muž. Odešel do Anglie, kde začal budovat rodinu a přejmenoval se na Chrisse. Nejen, že zdědil miliony po své rodině, ale taky ve své kariéře vydělal hodně velké peníze. Všechny sny se mu vyplnily. Ale vzpomínek z mádí se už nikdy nezbavil.

Eliška Klevetová, 5. třída

Křeček

Na mé jedenácté narozeniny jsem dostala křečka. Je to křeček Jungarský a jmenuje se Meggi. Byla jsem z něho úplně unešená, pořád jsem si s ním hrála a věnovala jsem se mu. Za chvíli jsem šla spát a asi po pěti minutách jsem to psychicky nevydržela, protože se pořád točil a hrkal. Mamka křečka odnesla dolů. Další den ráno jsme zjistily, že křeček je pryč. Táta nadával, mamka hledala, a já jsem brečela. Až najednou jsem slyšela podivné škrábání, tak jsme vystěhovali celou místnost. Ale nic! Už jsme nehledali, protože mi začala oslava. V pondělí ráno táta vstal ve čtyři hodiny a ve vajíčkárně uprostřed stála roztřepaná Meggi. Až jsem přišla domů, dala jsem doprostřed místnosti mističku s žrádlem. Meggi za chvíli vyběhla, táta přes ni hodil mikinu. Hladová a žíznivá Meggi vypila celou napáječku a já pochopila, že láska znamená hlavně se o někoho starat.

Eliška Klevetová, 5. třída

Jak si Honzík roztrhnul kalhoty, aby mohl mít stejně krásné nové, jako krteček

Tak si to představte, malý Honzík se zakoukal do pohádky O krtečkovi a kalhotkách. Takové krásné modré kalhoty s kapsou má ten krteček a jak je šťastný, pane jo, to bych chtěl také. Jenže maminka mi obléká takové jiné, ty nejsou tak krásné, a navíc tuhle, když jsem upadnul, trochu se mi prodřely na koleni.

mluvního projevu, chybí vynalézavost a překvapivost. Zvláště očividné je to při zpracování scén tloustnutí údajného jezevčíka, který je navíc pojednán tak, že evokuje všechny jiné rasy, než tu, o které je řeč. Otázkou je výtvarné řešení celku inscenace, zejména však klíčových loutek. V každém příběhu je, aniž by to přinášelo nějakou další informaci či kvalitu, použitý jiný typ loutky – kaširované boty, plyšový pes a plošná loutka trumpetky.

Zmiňuji zde jen nejviditelnější nedostatky, které nedovolily souboru vstoupit do hájemství loutkového divadla a využít jeho potenciálu.

+

DS Smotaná hadice Křenovice: Křenovické mlýny Na motivy divadla Sklep

Soubor Smotaná hadice z Křenovic se v druhé inscenaci ve své historii pokusil navázat na mimořádně úspěšný titul Rozpalme to, má panenka, kterým okamžitě po svém vstupu na divadelní jeviště v roce 2008 okouzлил laickou i odbornou veřejnost.

Pro svoji novou inscenaci si křenovické ochotnice – jedná se v podstatě o ženský divadelní soubor – vybral hru Divadla Sklep Mlýny, kterou uvádí pod názvem Křenovické mlýny.

Úplně původní předlohou „sklepáckých“ Mlýnů je pak hra Václava Havla a Karla Bryndy Život před sebou, kterou jako svoji dramatickou prvotinu napsal V. Havel společně s K. Bryndou v roce 1959.

Sžiravá satira proti vojenské mašinérii ničící lidské charaktery a nutící člověka lhát, do které již tehdy V. Havel vepsal větu „...lež přece nemůže zvítězit...“, byla v provedení Divadla Sklep posunuta do komediálnější roviny, právě tato předloha, včetně téměř důsledného přehrání komických situací, se stala základem křenovické inscenace.

Zatím co u hry Rozpalem to, má panenka byly situace a vztahy vystavěné režisérem Formanem v podání křenovických hereček obohaceny o jejich vlastní hereckou tvorbu, v případě Křenovických mlýnů je ozvlášťujícího herectví méně. Paradoxně však v první půli před přestávkou díky tomu, že představitelky některých postav, díky menší divadelní zkušenosti, nejsou suverénními v komických rolích, vyznívá vážná rovina původního Havlova textu výrazněji, než ve sklepáckém provedení. Bohužel tento fakt už neplatí ve druhé části po přestávce. A jelikož právě ve druhé části leží základ hlavní dramatické situace, souboj mezi pravdou a lží vepsaný do procesu přijímání nového člena KSČ, je celková výpověď inscenace oslabena.

Hudební složka obsahuje písně Radůzy inspirované Karlem Krylem a písničku skupiny Lucie. Tato hudba je sice obsahově blízka kritice totalitních režimů, s vlastním obsahem hry, satirou na bezduché vojenské prostředí, souvisí vzdáleně.

Scénografické řešení a kostýmy jsou ve většině převzaty z představení Divadla Sklep, a této složce není co vytknout.

Ze všeho nejdůležitější jsou zde herecké výkony. I když úroveň rozsahu hereckých prostředků je uvnitř souboru různá, jsou zde některé výkony zasluhující pochvalu.

Patří k nim zejména postava vojína Housky v podání Jany Hrušákové, vojin Šimák v provedení Aleny Navrátilové (navzdory výpadku textu), dále poručík Horáček tak, jak jej hraje Hana Svačinová, a podplukovník Malík, ztělesněný Emilií Vránovou.

Jak již bylo shora řečeno, nelze se u této inscenace ubránit srovnávání s předchozí jevištní prvotinou Smotané hadice Křenovice, a bohužel je nutné konstatovat, že hra Rozpalme to, má panenka byla ve všech ohledech lepší. A tak nezbyvá než popřát souboru, aby se jim v další divadelní práci podařilo ukázat, co v nich skutečně je. A jelikož toho, co mohou z jeviště nabídnout, opravdu není málo, je toto přání spojeno s oprávněnou nadějí, že se můžeme s nadějí těšit na další setkání, které prokáže, že křenovické ochotnice patří v kontextu naší ochotnické divadelní scény k tomu lepšímu, co se nabízí.

Ladislav Vrchovský

DS BATERKA Brno

Kolektiv baterky: SLEČNAAGÁTAAPAN VELKÉ ZVÍŘE

Divadelní uskupení BATERKA se záměrně a cíleně věnuje tvorbě představení pro publikum předškolního a nižšího školního věku. V nich využívá prostředky dramatické výchovy a výchovy dramatem, přičemž hlavním cílem je aplikace všech prvků, které podporují dětskou fantazii a kreativitu. To v důsledku znamená, že jedno každé představení je otevřené – mělo by být otevřené – podnětům z řad diváků a následně i „diváků-herců“, neboť mnozí z hlediště vstupují na jeviště; vstupují do příběhu, a když se zadaří, tak jej svou bezprostředností, a spíše chováním než jednáním, ovlivňují či eticky obohacující. Divadlo BATERKA tudíž nabízí představení - či chcete-li program - interaktivního divadla s výrazně posíleným participačním zacílením. Převáděno do běžné mluvy to znamená, že inscenace jako takové nemají finální podobu, ale základní půdorys příběhu a téma, které má pedagogický dosah především v eticko-estetické sféře. Text představení, tedy musí na počátku obsahovat zásadní motiv, proč dramatické osoby na jevišti nutně potřebují pomoc z řad participujících diváků. Stavební panely inscenace jsou tedy dány a fixovány, ale naplnění dramatického oblouku je pokaždé jiné. Ono jiné ovlivňují nejen „diváci-herci“, ale též sami aktéři a všechny vnější okolnosti, v nichž představení probíhá.

A teď od teorie k praktickému výsledku. Co se týče herců provázející nás a tvořící

Láska k jídlu Tomáš Karnet, 5. třída

Nemám vůbec rád,
když mě trápí hlad.
Nejraději mám svačinky,
od té moje maminky.
Svačinu s chutí sním,
školního obědu se nenajím.
Přijdu domů, už mám hlad,
honem, mami, prostírat!
Odpoledne na svačinku,
zblajznu sladkou tyčinku.
Už se blíží večere,
tuňák klepe na dveře.
A teď rychle spát,
ať zas nemám hlad.

Velikonoce Karolína Hrubá, 5. třída

Venku svítí sluníčko,
pověz mi to, Karličko.
A za chvíli kluci přijdou,
namalují nám vajíčka křídou.
Hody, hody, doprovody,
dejte vejce malovány.
Nedáte-li vajíčka,
pošlu na vás Pepička.
Pepa – to je velký chlap,
nemá chybu, má mě rád.

Práce žáků základní školy do literární soutěže Andersenova hvězdička

Co je láska?

Láska je cit mezi lidmi, kteří se mají rádi. Přináší nám pocit štěstí a radosti. Já mám moc rád svoji rodinu.

Radovan Novotný, 6 let, 1. B

Láska je když rodiče se mají rádi, když si dávají pusy, a když mají rády své děti.

Jan Lenert, 6 let, 1. B

Co je láska?

Láska je když mám někoho ráda, například mámu i tatínka, kamarády, sourozence, babičku a dědu.

Kateřina Šoberová, 8 let, 1. B

Co je láska?

Láska je když mám někoho rád, například tatínka, maminku, dědu, babičku, sourozence, tetu, paní učitelku.

Petr Šober, 8 let, 1. B

Tulipánka

Je slunečný den a já ležím na trávě a pozoruji mravence, jak konají svou práci. Z dálky slyším tichý pláč, ale nikde nikdo. Jen tu sedí malý skřítek, uplakaný obličej si utírá špinavou ručičkou a prosí o pomoc s hledáním víly Tulipánky. Čarodějnice jí zaklela do květiny a on jí musí do západu slunce najít a probudit nebo všechny květy na světě uschnou.

Hned jsem začala s prohlídkou kosatců a růží, konvalínek a pampelišek i jiných kytek. Už se stmívalo, ale po víle ani lísteček. Skřítek se posadil na nejbližší květinu a začal žalostně zpívat.

Najednou to cuklo a válí se na zemi. Přede mnou stála Tulipánka. Skřítek ji přece našel.

Lenka Heráková, 2. A

pro nás diváky detektivní příběh slečny Agáty, pana Velkého Zvířete a radostné poutě, která pro zlý čin zamrzla v čase, se nedá nic vytknout. Herci/tvůrci bez problémů zvládnou malé pomocníky, kteří se dobrovolně a nadšeně zúčastní rituální pouti scénou skrze příběh. O tom není sporu, ale mohla by být věnována větší pozornost iluzivním prvkům výpravy, přesněji zacházení s nimi, a je přehnaně dlouhý čas věnován uzavřenosti skupiny v putujícím slunečníku (samozřejmě to platí, pokud kdo zůstane v hledišti). Sám konec je apelativní v tom nejlepším slova smyslu, a to i v hereckém provedení, kde dochází k pochopení konání, omluvě, a především ke snaze nahradit co bylo pokaženo.

Ovšem co výtku zaslouží, je scénář AGÁTY, neboť obsahuje řadu prohřešků: neuspořádanost a často alogičnost motivů, problematické používání češtiny!, a zásadní věcné chyby. V Africe žijí Indiáni, ale ve scénickém tvarosloví jsou to černoši... Aby bylo jasno, nevolám po purismu v žádné z použitých složek, ale pro dětské publikum je vše, co se na jevišti děje, pravda pravdoucí, ať už ji vnímají z jakékoli pozice. Na druhou stranu během představení se nekonají žádné manipulativní zhůvěřilosti, a nakolik tvůrci/herci akceptují nápady sobě přizvaných pomocníků se nejspíše proměňuje podle prostředí: mateřská školka, divadelní sál, prostory baby-friendly. Nakonec to vše se odrazilo v reflexích verbálních i výtvarných, které vzešly z Klubu dětského diváka.

Inu, čas ukáže, zda trajektorie takto sestrojené poetiky divadla pro děti a s dětmi je možným a zobecnitelný a účinným druhem výchovy uměním, nebo jen platformou pro výzkum a ozřejmění jak ozdravit naše společenské klima.

Vladimír Zajíc

BODLÁK Bernacké ochotnické divadlo Bernartice n. O.

Nikolaj Vasiljevič Gogol: Revizor

Bernacké ochotnické divadlo uvedlo na Hanáckém divadelním máji 2012 inscenaci komedie N. V. Gogola Revizor v režii a scéně Zdeňka Klose. Bernacký Revizor vychází z překladu Zdeňka Mahlera a úpravy, kterou pro potřeby souboru připravil Z. Klos. Úprava tkví v krácení textu vypuštěním některých celých výstupů a notném krácení jiných. Vypuštěny byly některé podružné postavy hry. Celkem tak ubyla zhruba čtvrtina textu. Úpravu lze označit za pozitivní krok, nic podstatného z původní předlohy nezmizelo. Úprava též zaměnila mužské role statkářů Dobčinského a Bobčinského za role ženské. Stalo se tak patrně z personálních důvodů, nicméně záměna je to s ohledem na dobové realie velice diskutabilní.

Odhlédneme-li od této problematické záměny, je třeba říci, že režie Z. Klose vychází z dobrého typového obsazení a inscenuje Revizora jako panoptikum vyostřených typů. Herci jsou povětšinou vedeni k razantnímu hereckému projevu, k ostře konturovaným postavám oproštěným od psychologických

motivací. Řada herců využívá svých mimořádných hlasových dispozic tak vehementně, že dochází k neopodstatněnému a pro diváky nepříjemnému forsírování. V první scéně Chlestakovova sluhy Osipa je ojediněle využit princip demonstrace. V mnoha scénách jsou výrazové prostředky tak razantní (např. scéna v hostinském pokoji při obědě Chlestakova), že působí jako úmyslné přehrávání.

Divák si zpočátku není jist, zda takto uchopené Gogolovo dílo není záměrem, zda jej inscenátoři nevedou k překvapivému sdělení, které překročí rámec známé komedie. S ubývajícím časem představení však pochopí, že inscenace k žádným takovým metám nesměruje, že je vše spíše řízeno možnostmi hereckého souboru.

A tak lze jen litovat, že jsou divákům předkládány pouze výsledky dění namísto možnosti sledovat proces, kterým se k nim dochází. Litovat, že se nehrají a režírně důsledně nebudují autorem výborně napsané situace, že se nepracuje s podtexty, že se vědomě neuplatňují slovní gagy v přesném načasování, že režie nepracuje záměrně s rytmem a tempem inscenace, že neakcentuje klíčová místa a vše je jakoby stejně důležité. O to více si pak divák uvědomuje, že vše, co bylo vymyšleno jako ozvláštnění, přichází zvenjšku a nikoliv z vnitřku situací a dramatických postav (např. scéna domlouvání, kdo půjde s úplatkem první či čtení Chlestakovova dopisu do štronza ve finále hry).

Inscenace Bernackého ochotnického divadla má však i své nesporné klady. Jsou jimi výborná kostýmní složka inscenace, jejíž autorkou je Šárka Šimčíková, a původní hudba, kterou složil Bohumil Volek. Ocenění hodné jsou i některé herecké výkony. Především Marie Šimíčkové v roli hejtmanovy ženy Anny Andrejevny. Dále pak Václava Brodíka v roli Hejtmana a Antonína Volfa v roli Chlopova, školního inspektora. Nelze opomenout, navzdory jeho hlasové forsí, ani Aleše Hubra v titulní roli Chlestakova. Bernacké divadlo má ještě jeden velký klad. Tím je nezměrný lidský potenciál souboru a jeho zájem o divadlo, které prostřednictvím kvalitní dramatiky vypovídá o světě, v kterém žijeme.

Milan Strotzer

Divadlo Hanácké obce Prostějov, H. Němcová, V. Vedral Čarodějnická zkouška

Prostějovští ochotníci sáhli po předloze, která patří k tomu lepšímu, co se kontextu divadelních her pro děti nabízí, po hře Heleny Němcové a Václava Vedrala Matěj a čarodějnice. Předloha se blíží k žánru muzikálu, ale soubor Divadla Hanácké obce Prostějov ji hraje jako činoherní pohádku s písničkami. Inscenátoři odhalili i určité slabiny, spočívající v mnohomluvnosti textu, a škrtali – tady ovšem nutno říci, že mohli škrtat ještě víc, zejména v první půli ve scénách z čarodějnické školy. Zvolený inscenační princip však bohužel příliš odkazuje na

ANDERSENOVA HVĚZDIČKA

Šestý ročník literární soutěže pro žáky ZŠ Andersenova hvězdička jsme zahájili na začátku měsíce března 2012. Uzávěrka byla stanovena na pondělí 2. dubna 2012. Žáci tak měli dostatek času na přemýšlení a tvoření svých prací. Letošní ročník se nesl ve znamení lásky, což bylo tématem.

Soutěže se zúčastnilo 19 žáků. Hodnotilo se 20 prací (žákyně 5. třídy Eliška Klevetová odevzdala do soutěže 2 své příspěvky).

Porota ve složení: Mgr. Hana Matušková, ředitelka ZŠ, Mgr. Jana Hošáková, knihovnice, a PaedDr. Antonín Ošťádal, bývalý učitel, neměla rozhodování jednoduché. Porota nakonec usoudila, že práce žáků rozdělí do dvou kategorií. 1. kategorie (1. - 4. ročník ZŠ), a 2. kategorie (5. - 9. ročník ZŠ).

Nakonec dospěla k názoru, že v 1. kategorii udělí první místo Radovanu Novotnému, druhé místo Lence Herákové (Tulipánka), třetí Janu Lenertovi a čestné uznání Kateřině Šoberové a Petru Šoberovi.

Ve druhé kategorii zvítězila Monika Zedníčková z 8. třídy s dílem, které nese název Noční seznámení. Na druhém místě se umístil Tomáš Karnet z páté třídy se svou prací s názvem Láska k jídlu. Třetí místo udělené nebylo. Čestná uznání získaly: Karolína Hrubá, Eliška Klevetová a Alena Kyseláková z pátého ročníku. Vítězové si ceny a diplomy převzali na dětských představeních v průběhu konání HDM 2012.

Děkujeme žákům 7. třídě za hojnou účast, jmenovitě:

Haně Herákové, Leoně Klesnilové, Kateřině Novotné, Kateřině Oulehlové, Jakubu Huťkovi, Lukáši Kyselákově, Tomáši Porupkovi, Davidu Václavíčkovi. Všichni budou odměněni za snahu. Ceníme si jejich účasti. Čestné uznání převezme Jan Bartošík z téže třídy za své dílko Co je láska aneb Místečko lásky.

Pátek 4.5.2012

Pohádka do dlaně

Poslední reflexi pro tento ročník jsme zahájili slovními asociacemi: na "dnešní pohádka" děti reagovaly: "zpívání, písničky, tančení, hádky", na slovo "herci" děti odpovídaly: "blondýnka, holky, kluk", ke kostýmům se vyjádřily: "dobrý, pěkný, jednoduchý, nepřepĺácaný" a k písničkám: "veselé, hudba nahlas, zpěv potichu".

Pak jsme se věnovali společnému převyprávění příběhu pohádky. Dětem nebylo jasné, kdo je postava, která na začátku ležela v posteli, děti napadalo, že by to mohlo být semínko růže šípkové, jabloň anebo člověk, který se pak proměnil ve strom nebo keř.

Dvě z dětí by se na představení šly podívat ještě jednou.

Souboru děti vzkázaly, že "na to, že jsou škola, tak se jim to povedlo, ať má šnek kulatou ulitu a ať herci zpívají víc nahlas."

Pohádka do dlaně Aneb: Roční období
 Jak se hádaly roční období
 Zlý sen
 Čeněk Podlaha
 Když se léto střetlo se zimou

Zdeňka Gregorová

Závěrečné zhodnocení práce Klubu dětského diváka

Letošní ročník Hanáckého divadelního máje opět utekl jako voda a s ním i mé setkávání s dětmi z Klubu dětského diváka. Celkem šestkrát jsme se v prostorách městské knihovny zapovídali o zhlédnutých představeních. Děti vyslovily mnoho pochvalných, nesouhlasných, kritických i nadšených slov na adresu souborů a jejich divadelních inscenací a vzniklo 72 krásných a o mnohém vypovídajících obrázků, které si soubory odvezly od němčického dětského diváka se sebou na památku. Opět musím a chci pochválit všechny členy letošní dětské diskusní skupiny. I podle slov samotných dětí po poslední reflexi se letos „sešel dobrý kolektiv“. Zpočátku byly při slovních reflexích aktivnější spíše mladší děti, ale i ty starší v průběhu týdne ztratily ostych a do diskusí se spontánně zapojovaly. Moc mě potěšilo, když jsem se dětí na našem posledním společném setkání zeptala, zda by si chtěly příští rok účast v Klubu dětského diváka zopakovat, všechny odpověděly, že ano.

Zdeňka Gregorová

nechvalně známé nedělní televizní pohádky, a to ve všech komponentech, zvláště pak v herectví.

Příběh o čarodějnicích, které více než čarování láká možnost stát se lidmi, případně věnovat se blízké bytosti uvnitř vlastního světa, je autorkou napsán svižně, s citem pro vztahy a dramatické situace a se snahou vyhnout se opisnosti. Také hudba Václava Vedrala je nápaditá, osobitá a rozvíjí hudební cítění dětí. Bohužel právě tyto kvality textu i původní hudby nejsou zvoleným pojetím ze strany souboru dále rozvíjeny a umocňovány, ba právě naopak. Původní hudební partitura dokonce vůbec není využívána. Občas dokonce z jeviště zazní věty, které ve hře nejsou a popisují děj, místo toho, aby se hlavně hrály situace a vztahy. Objeví se i hudební žánr rapu, ale v místě, kde jeho použití jde proti smyslu hry, a navíc v provedení odhalující interpretační slabiny - v tomto případě hereček.

Není-li pak herecké tvorby, není-li ze strany herců nabídka hereckých situací, pocitů a motivací, není možné vystavět ani situace režijní. A tak se vlastně dětský divák ani nedozví, proč jedna z mladých čarodějnic dostává šanci stát se vyvolenou milou mladého kováře Matěje, kromě zjištění, že se umyla a je hezká a že se snad i naučí vařit. Trochu málo pro rozhodnutí o společném životě ...

Ve stěžejní chvíli hry, v okamžiku rozhodování hlavní postavy, mladé čarodějnice Kačizmy, zdali učinit onen rozhodující krok ze světa čarodějnic do světa lidí a jít za člověčenstvím a láskou, je proces rozhodnutí překryt otázkou, položenou dětem, a slova v tu chvíli jednajících postav zaniknou v křiku zaznívajícím z hlediště.

Prostějovský soubor je ovšem jinak herecky dobře vybaven, má schopnost rozeznat kvality textů při výběru předloh pro vlastní inscenace a projevuje hlubší zájem o práci v oblasti her hraných dospělými pro děti. To vše nabízí naději na další příjemná setkání uvnitř světa divadla – což ostatně potvrdil i Klub dětského diváka, který soubor pozval k dalšímu vystoupení v místním divadle.

Ladislav Vrchovský

DSOB Velká Bystřice

Patrick Haudecoeur, Danielle Navaro-Haudecoeur: MÁTOVÝ NEBO CITRON?

V poslední době narostla obliba titulu Mátový nebo citron, který je – nutno přiznat – poněkud slabým odvarem slavnějších a tematicky zásadně propracovanějších komedií z divadelního prostředí, jako jsou Bez roucha či Divadelní komedie. Navíc, se v tomto titulu ukrývá past, neboť inscenátoři se mohou domnívat, že „nešikovnost a neumětelství“ postav daná textem snáz zakryje nedostatky toho, kterého herce nebo souboru. Není většího omylu, neboť jak ubíhá čas příběhu, ubíhá i čas, kdy soubor může vyhořet.

Všech možných úskalí si byl vědom režisér Bystřických divadelníků Tomáš Hradil, a skvěle otevírá příběh z generálkového týdne, poněkud už unaveného ansáblu, dopsanou situací a postavou. (Jo, a o přestávce se publikem prodírají prodavači eskyma, což je nápad, který není ani na chvíli od věci.) Nová je situace s technickým personálem, kdy dva bedňáci velmi pečlivě, na centimetry knop, rozmisťují po scéně mobiliář výpravy, přičemž některé důležité rekvizity, např. obraz, odbudou otrhaným kusem papundeklu. Postavou navíc je role nápovědy, která tím, že je zpočátku postavena co záskok za primadonu vedle Juliena, zamezí možnému pocitu diváka, že je svědkem čehosi nepatřičného. To vše pak dotaženo pidi situací mezi Julienem, Nápovědou a Sofií, když ta konečně dorazí na zkoušku, neboť hrdina náhle neví kdy a s kým a proč má vést dialog. Co se týče pánské a dámské šatny, je zde viditelný rozdíl mezi naplněním dramaturgicko - režijní koncepce. Pánové vyhrávají na unt gagy všeho druh, ať už ty jemné pouze jen a jen pro postavu, nebo ve větším gestu v situacích. Dámy samozřejmě nic nekazí, ale samy sebe „drží poněkud na uzdě“, takže „vášeň“ jejich dramatických osob má ještě rezervy.

Shrnuto – postavy jsou vyložené a jejich jednání motivované, situace v mizanscénách mají tematické gesto, takže inscenace se jeví jasně ukotvená, a jednotlivá představení by neměla vykazovat výkyvy. Ne, že by nebylo co na stávajícím tvaru vylepšovat, především tehdy, když je inscenace ve všech svých složkách dobře vystavěna. Takže z těch drobných nedostatků připomenu strkání do Juliena (na zkoušce), které vybočuje mimo rámec zvolené stylizace, nebo (již o představení) příliš exponovaný gag jak technika dodá Richardovi zapomenuté náušnice, kdy v tomto případě by méně bylo více. Z těch větších, zatím nerealizovaných možností (to víte, jak se inscenace povede – vědomě povede – hned stoupají nároky připomínek) je nedostatek v zobrazení tlaku času, který ansámbl žene k premiéře. Dále se nabízejí zajímavé situace v první polovině, ve vztazích mezi herci (herci dle textu) v rovině „civilní reality“, jejich animozity, nešvary, škodolibosti - ty by následně zážitku z představení dodaly další kopec šlehačky. Platí totiž axiom, že by tyto vztahy ze „zkoušky“ zůstaly jako rastr ve vědomí diváků, a přešly by latentně do „premiéry“, takže by ochucovaly zážitek ze situací. Připomenu jen tu nejdůležitější: rivalita herců hrající manželský pár, rivalita evidentní při „zkoušce“, je pak ochucena závěrem, kdy při „premiéře“ má náhle jeden z nich v rukou nabitý revolver. Příkladů takovýchto prostupu mezi prvním a druhým obrazem by se samozřejmě našlo mnohem více.

Ale je na Bystřických, zda podniknou tento krok – představení totiž šlape a tak je nutno dobře rozvážit, zda další vylepšení (které může inscenaci pozvednout) náhodou daný stav neznejistí. Ale ať už se Tomáš a soubor rozhodne jakkoli, přeji upřímně ZLOMTE VAZ!

Vladimír Zajíc

dramatických situací. Z postav pohádky by si děti chtěly zahrát postavu Matěje a nejvyšší mladé čarodějky.

Děti vymyslely tyto druhé názvy:

Čarodějnická zkouška aneb: O zamilované čarodějnici
Čarodějnice, která vstoupila do světa lidí
Jak se stát člověkem
Příběh o čarodějnicích

Z technických složek inscenace děti pochválily práci s osvětlením, štronzu herců při změně hracího prostoru i kostýmy.

Jedenáct dětí by se na představení šlo podívat ještě jednou. Souboru děti vzkázaly, aby do Němcic přijel znovu, a vyslovily touhu po pokračování zhlédnuté pohádky.

Zdeňka Gregorová

Čtvrtek 3.5.2012

Strašidlo Cantervillské

V úvodu slovní reflexe jsme si společně charakterizovali hlavní postavy příběhu. O strašidlo se děti vyjádřily, že bylo „ospalé, hladové, žíznivé, smutné a naštvané, že se ho nikdo nebojí“. Samy děti z Klubu se ho nebály, připadalo jim legrační a mluvilo jako Hurvínek. O postavě amerického velvyslance děti řekly, že „nevěřil na duchy, a proto se jich nebál, na své děti byl mírný a ve vztahu ke své ženě, která chlastala jako duha, byl podpantoflák“. Dvojčata byla "drzá", Virginie byla "slušná", služebná Umneyová byla "vtipná a měla vše pod palcem". Děti si pak při diskusi k ději představení navzájem kladly a odpovídaly na několik otázek, například: Proč duch žáril na Virginii a mohl vůbec cítit lásku a bolest, když byl jen duch? Proč se rodina amerického velvyslance nebála ducha? V jakém prostředí se odehrávaly scény na forbině?

Děti pochválily práci se světlem, zvukové efekty, kostýmy i scénografií. Většina z dětí by se na představení znovu podívala.

K tomuto představení vymyslely děti tyto druhé názvy:

Strašidlo Cantervillské Aneb: Nezdařilý pokus, jak vystrašit Američany
Osvobození ducha
Jak nejlíp umřít

Na obrázcích, na které měly děti nakreslit to, co se jim v představení nejvíce líbilo, se nejčastěji objevovalo strašidlo a postavy mrtvých komtes.

příběhu děti našly poselství, „aby se člověk dřív, než něco udělá, dobře rozmyslel a ve dvou se to lépe táhne“. Kdyby měly možnost, chtěly by si děti nejvíce zahrát postavu Ěapky a boty Vendulky. Na obrázcích, na kterých měly ztvárnit to, co se jim v představení nejvíce líbilo, se nejčastěji objevily loutky – bota, pes a trumpetka.

Úterý 1.5.2012

Slečna Agáta a Pan Velké Zvíře

Čtyři děvčata z jedenácti přítomných dětí se do tohoto představení aktivně zapojilo spolu s mnoha dalšími dětmi z hlediště. Po představení měly všechny děti na velký papír zakreslit polohu planety (sama sebe) ve vztahu k planetě vprostřed papíru (představení Slečna Agáta...). Nejbliže se nakreslily právě ty děti, které představení strávily na jevišti.

Potom se děti rozdělily na dvě skupinky, na ty, co se jen dívaly a na ty, co spolu s herci příběh odehrály. Vzájemně si sdělily své dojmy a pak již sepisovaly otázky, na které se chtěly poptat té druhé skupiny.

Skupinka děvčat, která na představení participovala se druhé skupinky diváků ptala mimo jiné na to, proč děti nešly také na jeviště. Odpovědí nejčastěji bylo, že „to bylo spíš pro malý děcka“. Skupinka jen dívajících se dětí se naopak zeptala, co děvčata donutilo jít na pódium. Děvčata jim odpověděla, že „čekala jsem, že tam bude sranda“, „přišlo mi to zajímavý“, „chtěla jsem být součástí vystoupení“.

Pro toto představení vymyslely děti tyto další názvy:

Slečna Agáta a Pan Velké Zvíře Aneb: Výlet do Afriky

Záchrana flašinetu

Dobrodružný výlet

Detektivka Pout'

Slečna Agáta zasahuje

Hledání ukradené kliky

Výtvarnou reflexi jsme pojali jako vytvoření plakátu k tomuto představení.

Středa 2.5.2012

Čarodějnická zkouška

Reflexi k tomuto představení jsme začali zaznamenáním "výšky" aktuální nálady do velkého teploměru nakresleném na papíru. Nálada všech dětí, vyjma jednoho, vystoupila po zhlédnutém představení vysoko do plusové části teploměru. V úvodu slovní reflexe reagovaly děti na mnohé a mnohdy bouřlivé reakce ostatních dětských diváků v hledišti během představení, které podle nich byly způsobeny „nadšením a davovou atmosférou“. Při společném převyprávění pohádkového příběhu jsme měli problémy s časovou posloupností jednotlivých

Divadelní soubor Zdeňka Štěpánka Napajedla

Oscar Wilde: Strašidlo Cantervillské

Divadelní soubor Zdeňka Štěpánka Napajedla se zúčastnil Hanáckého divadelního máje 2012 s jevištní adaptací novely Oscara Wildea Strašidlo cantervillské. Předlohou k inscenaci byla úprava blíže neurčené dramatizace, kterou pro soubor připravil Roman Venc. Wildeova materialisticko-idealistická romance humorného a satirického charakteru byla ve zvolené textové předloze transponována do současnosti a zdá se, že snahou upravovatele bylo upřednostnit její zábavné vyznění. Tím není řečeno, že by tím byla vpravdě humornější, než jiné dramatizace či výchozí předloha. Úprava vypouští některé vedlejší postavy (Komorník, Sluha), zejména však postavu Washingtona Otise, bratra Virginie, čímž oslabuje kontrast mezi pragmatickým světem nových amerických majitelů zámku a světem staroanglického romantismu, kontrast mezi racionalitou a fantazií.

Ten oslabuje i sama inscenace tím, že nepracuje s vrstvením pragmatismu v rovině rodičů, starších dětí a nejmladších dětí (dvojčat), ale také např. tím, že akcentuje skutečnost, že hospodyně Umneyová prošla cizineckou legií, namísto toho, aby zastupovala především svět tradic cantervillského zámku, jehož duší je takřka čtyřicet let. Bylo by možné uvádět další příklady zploštění včetně toho, že Otisova dvojčata jsou spíše spořádanými sourozenci než nesnesitelně hyperaktivní a nevladatelné děti takřkajíc na zabítí.

Jedním z klíčových problémů inscenace je nedostatečné budování vztahu Virginie k Siru Simonovi. To je podvázáno již zmíněným vypuštěním postavy jejího bratra Washingtona a redukcí scén, vážících se k opakovanému objevování se skvrn po krvi, kterou prolila zavražděná manželka Sira Simona. Vlivem toho je možnost procesu sbližování se Virginie k Siru Simonovi zúžena na minimum. Nadto scéna, která těsně předchází vysvobození Sira Simona Virginíí z jeho neblahého údělu pykat za svůj vražedný čin tím, že je odsouzen k strašení a nemůže v klidu spočinout na hřbitově, je zpracována jako útok Virginie vůči Siru Simonovi. To je poněkud zavádějící a přinejmenším nevýhodný odrazový můstek k vysvobození Sira Simona Virginíí z jeho prokletí. Připočteme-li nezřetelné zpracování výchozí dramatické situace hry, chabé aktšlasy některých dalších situací a několik drobnějších nedokonalostí, nelze než konstatovat, že jsme byli svědky problematického inscenačního výsledku, z nějž lze jen velice stěží odečíst téma. Soustředění se na zábavnost a vnějškové ozvlášťňování nepřineslo očekávaný efekt.

Inscenace má však i své nesporné klady, a to především v herecké práci členů souboru a dílem i v kostýmní složce. Velice pěkný herecký výkon předvedl Marek Příkazský j.h. v roli Sira Simona, nadstandardní hereckou erudici prokázaly Eliška Skácelová (Virginie) a Alena Bednaříková (Paní Umneyová).

Milan Strotzer

Divadelní soubor DŽO Velatice

Kašlu na lásku

Divadelní soubor DŽO z Velatic si jako předlohu pro jevištní práci vybral film Down with Love, česky Kašlu na lásku. Jde o filmovou parodii, kterou však ocení pouze ti, co znají parodovaný subjekt. Film paroduje vztahové komedie o nerovnosti pohlaví, které se točily v 50. a 60. letech. V žádném případě nejde o romantickou komedii.

Zvolená filmová předloha skutečně přesně vystihuje dobovou tendenci "komicky" podbarvovat každý gag nebo emoční reakci, včetně hudebního podkresu. Divák v hledišti ale nemusí znát původní film – a divadelní představení si na rozdíl od filmu nelze přehrát znova, to funguje vždy jednou, tady a teď. Je zde tedy otázka, nakolik může převedení tohoto filmu na jeviště fungovat dnes. Mohlo by, kdyby...

Kdyby si inscenátoři uvědomili, že parodie je přetvoření původního obsahu (formou satiry) do směšného charakteru, ovšem v tomto daném případě je nutno parodovat beze zbytku jednotlivé postavy. Každý dnes zná sekretářky, které sdílejí s šéfy postel a následně se chovají ne jako podřízené, každý zná ty muže, kteří v ženách vidí pouze sexuální subjekt, každý zná spisovatelky posedlé touhou po úspěchu svých knih i vydavatele, kteří chtějí hlavně vydělat, a kvalita díla je jim cizí, atd... a všechny tyto postavy se na jevišti pohybují, parodovány nebo karikovány však příliš nejsou. V rozpravě s porotou totiž soubor upozornil, že cílem nebyla ani tak parodie, jako karikatura. O principu parodie už řeč byla, karikatura je žánr, který záměrně přehání a zvýrazňuje některé rysy předlohy. Je faktem, že náznaky karikatury se v inscenaci objevují...

Velatičtí ochotníci zachovali způsob vyprávění (přehnané gesto, hlasová stylizace), pouze však u jedné postavy (v důsledku sexuální frustrace neurotický Peter McMannus v podání Jana Šenkeříka). V tomto případě však se ve výsledku po jevišti divoce pohybuje Peter McMannus jako spíše postava ocitající se na hranici zdravého rozumu, navíc s hlasovým projevem natolik nelibozvučným, že může diváka nutit k odchodu ze sálu. Vše je prostě příliš přehnané, přesně v duchu pořekadla „Čeho je moc, toho je příliš...“

Zvolené jevištní prostředky vycházejí z různých stylů a tradic divadla. Najdeme tu práci s rekvizitou vyjadřující vodu (rozechvívaný pruh plátna), vidíme „živou lavičku“ na principu fyzického pohybového divadla, taneční kreaci parodující hudbu a tance šedesátých let. Nejde ani tak o to, že v mnoha případech už jde o divadelní klišé, ale o stylovou nejednotu v duchu přístupu „to by se mohlo hodit a líbit“. Divák se tak může bavit a smát nad jednotlivostmi, ale o co jde v celku a co svým představením chce soubor říci příliš jasné není.

Co lze ocenit, to jsou některé herecké výkony.

Hana Čermáková hraje velmi dobře postavu Sally, nové sekretářky, která se ihned poté, co se objeví, stane objektem sexuálního zájmu Catchera Blocka,

Hodnocení dopoledních představení Klubem dětského diváka

Neděle 29.4.2012

Neználek ve slunečním městě

První představení, ke kterému se vyjadřoval i Klub dětského diváka, byla pohádka Neználek ve slunečním městě. Jak mi děti po představení prozradily, téměř nikdo z nich postavu Neználka doposud neznal. Slovní reflexi k představení jsme začali společným převyprávěním děje pohádky. Ukázalo se, že čím dále jsme se v ději posouvali, tím více děti tápaly v posloupnosti dramatických situací. Do této činnosti se zapojovaly spíše mladší děti a ty starší neměly potřebu se k představení slovně vracet. Podle dětí představení pobavilo ostatní diváky v hledišti „tak napůl“, což usoudily z „tichého potlesku“ po skončení představení. Samy by už na toto představení znovu nešly. Jednotlivé postavy příběhu děti nazývaly jen ve třetí osobě (on, ona) a některé si přejmenovaly (Strakáčka na „Smrad'ocha“).

Děti by uvítaly i různorodější scénografii, jedna stálá scénografie byla pro ně mnohdy nepřehledná a matoucí, a také volaly po nápaditějších kostýmech – hlavně u postav robotů..

Z postav pohádky se jim nejvíce líbila postava Strakáčka a roboti. Na obrázcích, které děti k tomuto představení nakreslily, se objevila velká absence postav, které vytěsnila často opakovaná scénografie. Jako druhý název představení děti napadlo:

„O slunečním městě“, „Neználkovy katastrofy“, „Tragická nehoda“, „Neznádkovo přiznání pravdy“.

Pondělí 30.4. 2012

Příběhy pana Podivouse

Slovní reflexi jsme zahájili slovními asociacemi. Po mém vyslovení „dnešní představení“ děti reagovaly: pan Podivous, pohádka, švec, Ťapka, trumpeta, veterinářka, Vendulka, Andulka, Hyacint. Na mou otázku „Jak se teď cítím?“ děti bez přemýšlení odpověděly:

znuděná, veselá, smutná, ospalá, jak po ránu, hladověj.

K představení vymyslely děti tyto další názvy:

Příběhy pana Podivouse Aneb: Podivous a jeho kamarádi

Chamtivost

Příběhy o loutkách

Pýcha a rozum

Souboru děti vzkázaly, že oceňují kontakt herců s diváky a rády by se dověděly, kde se dá koupit onen nafukovací plyšový pejsek, který v představení účinkoval.

Děti děj pohádkového příběhu převyprávěly bez problému a velmi podrobně. V

Divadelní soubor Josefa Kajetána Tyla Brodek u Přerova – Vše o ženách

Liběně Hasové za scénografii
cenu věnoval: MOPS Jan Hrabal

Haně Švárové za postavy Anežky, Stelly, Jasny, Olgy a Dády
cenu věnovala: Drogerie Navrátil

Cenu Klubu dětského diváka získal

Divadelní soubor Zdeňka Štěpánka Napajedla za hru Strašidlo Cantervillské
cenu věnovala: Iveta Havlíčková

Cenu diváka 2012 získal

Kroužek divadelních ochotníků Hvozdná
cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

Hlavní cenu Hanáckého divadelního máje odborná porota uděluje

Morkovským ochotníkům za inscenaci hry Jiříkovo vidění
cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

Doporučení a nominace HDM 2012

Na národní přehlídku dospělí dětem – POPELKA RAKOVNÍK – odborná porota dvacátého šestého ročníku Hanáckého divadelního máje tentokrát nedoporučuje ani nenominuje žádnou inscenaci.

Odborná porota HDM 2012 doporučuje k postupu na Národní přehlídku venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim 2012 ve Vysokém nad Jizerou:

Ve druhém pořadí inscenaci hry Vše o ženách v provedení DS J.K.Tyl Brodek u Přerova.

V prvním pořadí inscenaci hry Máťový nebo citron? v provedení DS Osvětové besedy Velká Bystřice.

Na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim 2012 ve Vysokém nad Jizerou odborná porota dvacátého šestého ročníku Hanáckého divadelního máje nominuje Morkovské ochotníky s inscenací hry Jiříkovo vidění.

**Za porotu
Ladislav Vrchovský**

novináře, před kterým si žádná sukně nemůže být jistá. I Jan Grolich hraje Catchera Blocka věrohodně a volí adekvátní herecké prostředky, totéž platí o Haně Severové v roli Wiki Hillerové.

Inscenace má perspektivu, pokud se jí dodá více švihu, jiskřivého nadhledu, ubere se přílišného přehánění u postavy Petera McMannuse a naopak přidá se prvků karikujících osobnosti dalších zobrazovaných typů.

Soubor jako celek působí sympaticky a perspektivně, a zajisté může očekávat vstřícnou reakci diváků, bude-li dále pracovat na vlastních hereckých dispozicích u jednotlivých členů a dá-li příště větší důraz na obsah než na formu.

Ladislav Vrchovský

JEŠTĚR.K.Y. ZUŠ Prostějov:

Iva Peřinová: POHÁDKA DO DLANĚ

Velmi jemný a výsostně poetický text určený především, či pouze, pro vyjadřovací prostředky loutkového divadla. Občas si jej zkusí zahrát i soubory činoherní, ale marná sláva, v takovýchto případech vždy něco schází a něco přebývá. To je případ i mladých interpretů ZUŠ, i když po výtvarné stránce: členění prostoru, barevnost a tvarosloví kostýmů i rekvizit měli základ připraven, a to včetně malování vloček na dlaně diváků při vstupu do sálu.

Základní dramatická situace – a následně příběh – se odvíjí od koloběhu vody, tedy od prvku, s nímž stojí a padá život. Příběh sněhových vloček (jmenují se všechny Anežka) od jejich krystalického tvaru přes metamorfózu do vodních kapek, páry, a zpět do vloček, je prezentován, či přesněji násoben, přes keř bodláku, jeho pupence, květy, plody a následně opětné uložení ke spánku. K pochopení či upřesnění přispívají pak čtyři roční období. Jenže, byli jsme spíše než průběhu příběhu svědky ambaláže příběhu; spíše než poezie bytí se před námi odehrával princip zábavního průmyslu včetně popových písniček atd. Bylo to proto, že výklad pohádky se zaměřil na cyklus ročních období, místo na základní téma života, smrti a vzkříšení: tudíž obsah absentoval. Během představení před námi nic nevznikalo, nerodilo, žádný proces. Především pak inscenaci a následně představení scházel princip hravosti, přes který by snad bylo možno do tohoto textu vstoupit. Že takto nebylo při hledání tvaru uvažováno, ukazovaly i situace, kdy by bylo možné využít všech znaků z ranku vyjadřovacích prostředků loutkového divadla, které byly použity (keř šípku a jeho průběh celým cyklem za pomoci vodních kapek, opylování, česání, atp.), ale ve své podstatě zahozeny, neboť rychle, rychle se spěchalo ke zpívání a tanečkům a poněkud nečitelnému balábile jednoho každého ročního cyklu. Nakonec Klub dětského diváka tyto situace přesně pojmenoval: byl to mejdan!

Vladimír Zajíc

Divadelní soubor J. K. Tyl Brodek u Přerova

Miro Gavran: Vše o ženách

Divadelní soubor J. K. Tyl z Brodku u Přerova zakončil německý Hanácký divadelní máj 2012 inscenací hry současného chorvatského dramatika Mira Gavrana Vše o ženách v režii Liběny Hasové. Autor uvádí hru pojmem kvintologie. Vypráví vše o ženách formou pětice zdánlivě samostatných příběhů, o ženách seniorkách v domově důchodců, ženách přítelkyních ve zralém věku, mladých ženách usilujících o kariérní postup, ženách matkách a dcerách a naposledy i dívenkách v předškolním věku. Autor předepisuje, aby jeho hra byla obsazena navzdory velkému množství postav třemi herečkami.

Inscenace souboru z Brodku u Přerova prokazuje cílevědomou divadelní práci ve všech složkách inscenace. Gavranovu textovou předlohu režisérka drobně upravila, zejména v účelném přeřazení některých scén. Režii se podařilo vystavět jednotlivé dramatické situace včetně zřetelných aktůslusů, vést herce k vytváření vztahů mezi postavami a k vzájemné souhře. Ne vždy se to daří bezzbytku. Rezervy jsou v některých situacích, např. v první scéně matčiných narozenin či ve scéně setkání kamarádek Lady. Otazník zůstává nad připsáním postavy Konferenciérky (učitelky v mateřské škole), čímž se porušuje inscenační princip hry.

Dobrý inscenační výsledek podporuje scénografie Liběny Hasové, zejména řešení hracího prostoru s centrálně umístěným věšákem na kostýmy, na jehož bocích jsou dva zeleně prosvětlené paravány, za nimiž se v proměnách scén převlékají herečky. Scénu doplňuje vhodně zvolený nejnutnější mobiliář tak, aby dával možnosti k plastickému pohybu hereček na jevišti. Ozdobou inscenace je výborně vybraná hudba, vhodně překlenující proměny velkého množství scén.

Gavranova hra klade značné požadavky na herecké zpracování. Tři herečky musí zvládnout vstupování do pěti různých postav v pěti střídajících se příběhových liniích hry. To se všem třem protagonistkám daří na velice dobré úrovni, předně Haně Švárové, ale i spoluhráčkám Kateřině Herzingerové a Květě Dienerové. Přehlídkové představení, byť nikterak fatálně, bylo poznamenáno výpadky textu a také slabší hlasovou intenzitou v některých pasážích ztvárňovaných K. Herzingerovou.

Navzdory ke zmíněným připomínkám byli diváci svědky nadstandardní herecké práce a inscenační výsledek lze přiřadit k těm nejzdařilejším, které na přehlídce v Němčicích nad Hanou v roce 2012 mohli spatřit.

Milan Strotzer

Morkovští ochotníci – Jiříkovo vidění

Kamilu Žižlavskému za postavy Jiříka a Jiřího Křepinského

Cenu věnovala: Pálenice Mlýnský dvůr

Danielu Přecechtělovi za postavu Severina

Cenu věnovala: Pálenice Mlýnský dvůr

Morkovským ochotníkům za objevný inscenační princip v nastudování hry

J.K.Tyla Jiříkovo vidění

cenu věnoval: Divadelní spolek Na štaci

Divadelní soubor Smotaná hadice Křenovice - Křenovické mlýny

Aleně Navrátilové za postavu vojína Šimáka

cenu věnovalo: Železářství-domáci potřeby Oralovi

Emilii Vránové za postavu podplukovníka Malíka

cenu věnovala: Drogerie Navrátil

Divadelní skupina BATERKA, Brno – Slečna Agáta a Pan Velké Zvíře

Tereze Vyvíjalové za postavu Paní Opičkové

Cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

Bodlák Bernacké ochotnické divadlo – Revizor

Marii Šimíčkové za postavu Anny Andrejevny

cenu věnovalo: Elekro Jana Němčice nad Hanou

Šárce Šimíčkové za kostýmy a masky

cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

Divadlo Hanácké obce Prostějov – Čarodějnická zkouška

Jarmile Novákové za postavu Důrasky

cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

Divadelní soubor osvětové besedy Velká Bystřice – Mátový nebo citron?

Romanu Tegelovi za postavy Julienu a Henryho Dujardina

cenu věnovala: Pálenice Mlýnský Dvůr

Tomáši Hradilovi za režii

cenu věnovala: Pálenice Mlýnský dvůr

Divadelnímu souboru Osvětové besedy Velká Bystřice za scénu

cenu věnoval: Květoslav Černý

Bodlák Bernacké ochotnické divadlo – Revizor

Václavu Brožíkovi za postavu Hejtmana
Antonínu Volfovi za postavu Školního inspektora
Aleši Hubrovi za postavu Chlestakova
Bohumilu Volkovi za hudbu k inscenaci

Divadlo Hanácké obce Prostějov – Čarodějnická zkouška

Kateřině Burešové za postavu Evizny
Petře Vidmuchové za postavu Teryzny

Divadelní soubor osvětové besedy Velká Bystřice – Mátový nebo citron?

Jaroslavu Magdonovi za postavy Richarda a Ludvíka Filipa
Milanu Tesaříkovi za postavy Dominika a Viktora

Divadelní soubor Zdeňka Štěpánka Napajedla – Strašidlo Cantervillské

Elišce Skácelové za postavu Virginie
Aleně Bednaříkové za postavu Paní Umneyové

Divadelní soubor DŽO, Velatice

Haně Čermákové za postavu Sally

JEŠTĚR.K.Y. ZUŠ PROSTĚJOV – POHÁDKA DO DLANĚ

Tereze Králové za postavu Jara

Divadelní soubor Josefa Kajetána Tyla Brodek u Přerova – Vše o ženách

Liběně Hasové za režii hry Miro Gavrana
Květě Dienerové za postavy Lujzy, Anity, Marie, Doubravky a Biby
Kateřině Herzingerové za postavy Karolíny, Lady, Neny, Gréty a Mimy

Ceny HDM 2012

Kroužek divadelních ochotníků Hvozdná - Když se zhasne

Janu Nejedlému za postavu Artura
cenu věnovala: Pálenice Mlýnský dvůr

Kroužku divadelních ochotníků z Hvozdné za výpravu a kostýmy
cenu věnoval: Divadelní spolek Na štaci

Divadlo Point při Gymnáziu Jiřího Wokera - Druhý výstřel

Aleši Procházkovi za postavu Oliviera Lenora
cenu věnovala: Pálenice Mlýnský dvůr

Hanácký divadelní máj 2012 Závěrečné slovo předsedy poroty

V rámci Hanáckého divadelního máje probíhají dvě přehlídky zároveň: Regionální soutěžní divadelní přehlídka venkovských amatérských divadel soutěžících o postup na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim, a soutěž amatérských souborů dospělých hrajících pro děti, které usilují o účast na národní přehlídce Popelka Rakovník.

V rámci první jmenované přehlídky letos soutěžilo sedm inscenací, v rámci druhé pak šest. Jedno představení (Divadlo Point při GJW Prostějov, R.Thomas: Druhý výstřel) bylo nesoutěžní.

Vše začalo představením hry Když se zhasne v provedení KDO Hvozdná. Autorský text napsaný dvěma herci (Michaela Doleželová, Roman Vencel) byl koncipován jako předloha pro nezávaznou komedii s hlavním cílem pobavit diváka. Ve výsledku šlo o slušnou komedii s rezervami v režii a celkové zábavnosti.

Sérii her pro děti zahájilo Divadelní studio „V“ Brno a jeho představení hry Neználek ve Slunečním městě. V tomto případě bylo hlavní snahou hlavně pobavit děti v hledišti. Bohužel z hlavních cílů divadla pro děti, kterých je několik (zábavnost, poučení, setkání s kouzlem divadelního prostoru a jevištního tvaru, kultivování projevu, rozvíjení fantazie a obraznosti a orientace v žebříčku morálních hodnot atd.) toto představení nenaplnilo téměř žádný.

Klasickou detektivku Druhý výstřel v podání Divadla Point při GJW Prostějov porota neposuzovala, neboť soubor letos již soutěžil na jiné postupové přehlídce. V podstatě však šlo o slušnou jevištní práci naplňující žánr.

Morkovští ochotníci letos přijeli s báčorkou J.K.Tyla Jiříkovo vidění ve vlastní úpravě. Představení přineslo nový a inspirativní pohled na možnosti inscenování české divadelní klasiky s výraznými hereckými výkony, dobrou režii, zajímavou scénografií a jasnou výpovědí..

Divadélko Na stromě Brno nabídlo dětem autorskou hru člena souboru Jana Říhy Příběhy pana Podivouse. Textová předloha neumožnila členům souboru předvést celou šíři jejich interpretačních prostředků a provedení trpělo nejen nevyrovnaností hereckých výkonů, ale také nejasnou výpovědí hry.

DS Smotaná hadice Křenovice se podruhé ve své krátké historii pokusil přenést na jeviště filmovou a divadelní předlohu, tentokrát z dílny Divadla Sklep, a to pod názvem Křenovické mlýny. Představení poněkud zaostalo za prvotinou souboru, hrou Rozpalme to, má panenka, která mimořádně úspěšně zahájila éru existence tohoto slibného souboru, a nabízí úvahu: herecké dispozice jsou zde nemalé, takže soubor by do třetice všeho dobrého mohl zkusit inscenaci dramatického textu.

Divadelní skupina Baterka, složená z absolventů Ateliéru Divadlo a výchova Divadelní fakulty Janáčkovy akademie múzických umění přijela s

paradivadelním experimentem Slečna Agáta a Pan Velké Zvíře. Představení nabídlo nové cesty v oblasti divadla pro děti a slušné herectví.

Bernacké ochotnické divadlo BODLÁK nastudovalo hru N.V.Gogola Revizor. I přes velké rozdíly v kvalitě hereckých výkonů soubor potvrdil kvality předlohy, která patří k tomu nejlepšímu, co v daném žánru klasické komedie bylo kdy napsáno, a předvedl značný potenciál pro budoucnost.

Divadlo Hanácké obce Prostějov vystoupilo se hrou Heleny Němcové a Václava Vedrala Čarodějnická zkouška. Celkem kvalitní předloha posloužila jako základ pro slušnou a kultivovanou zábavu bez hlubšího obsahu, inscenátoři se také soustředili spíše na zábavnost provedení, a to ke škodě celku. Velmi chyběla původní hudba V.Vedrala.

DSOB Velká Bystřice přivezl komedii P. Haudecoeuera a Daniele Navaro-Haudecoeuové Mátový nebo citrón. Svižně odehraný a dobře jevištně zorganizovaný kus vkusně a s velkou mírou zajímavých hereckých výkonů a poctivou režii naplnil prvotní ambice inscenátorů: odevzdat hlavně co nejvíce dobré a slušné zábavy.

DS Zdeňka Štěpánka Napajedla nabídl dětem hru O. Wilda Strašidlo cantervillské. Nepochopení smyslu předlohy v tomto případě zavedlo soubor na scestí za zábavou, která sice je podmínkou pro úspěšné zpracování této hry, nicméně další roviny a možnosti textu i jevištního zpracování již zůstaly skryty.

DS DŽO Velatice přivezl další autorský počín svého člena Jana Šenkyříka. Šlo o převedení filmové parodie amerických pseudoromantických vztahových komedií na jeviště. Inscenátoři ve stylově nejednotném představení nenabídli jasnou zprávu, co vlastně inscenací chtějí říci. Také zde je však mnoho dobrého, o co se soubor v budoucí práci může opřít: chuť a potřeba dělat divadlo a schopnosti pro vstup na jeviště jsou nemalé.

JEŠTĚR.K.Y. ZUŠ Prostějov přivezly Pohádku do dlaně Ivy Peřinové. Předloha napsaná pro loutkářský soubor sice nabídla dost materiálu k prokázání interpretačních schopností žaček a žáků LŠU, nicméně ve sdělení tématu a jevištním zpracování zůstala mnoho dlužna.

Inscenace hry Mira Gavrana Vše o ženách v provedení DS J.K.Tyl Brodek u Přerova uzavřela letošní ročník HDM. Předloha náročná zejména pro hereckou práci zde byla režijně a scénograficky velmi dobře uchopena, bohužel právě v herectví se objevily místy i výrazné rezervy. Výpověď inscenace však byla naprosto zřetelná.

Organizace přehlídky nepřinesla žádný problém ani pro práci odborné poroty, nový organizační tým se zdárně rozvíjí. Klub dětského diváka, který posuzoval představení pro děti, a jehož práce je pro soubory velmi důležitá, přinášel velmi zajímavá hodnocení. Po loňské premiéře byl k větší kvalitě doveden i scénický způsob uvádění jednotlivých představení.

Při celkovém ohlédnutí lze konstatovat, že stále trvající nežádoucí trend v divadle dospělých hraném pro děti – sledovat hlavně to, aby se děti v_hledišti

bavily a smály, stále přetrvává. Hlavní smysl tohoto žánru, ukázat poetičnost, krásu a kouzlo divadla a rozvíjet děti po všech stránkách včetně zájmu o tento druh umění, bohužel zůstává nadále v pozadí. Ano, divadlo pro děti musí být zábavné, ale pouhá zábava je málo.

V oblasti venkovských činoherních souborů tomu letos v Němčicích nad Hanou bylo právě naopak. Jednotliví účastníci sáhli po předlohách, které již nepatří k duchaprázdným taškařicím, jak jsme byli v minulosti často svědky, roste schopnost režisérů nejen dobře organizovat dění na jevišti, ale také dovést inscenaci k jasné výpovědi. Tento trend je velmi potěšující, a příštím ročníkům HDM, ale nejen této přehlídce, lze jen přát, aby nadále pokračoval.

Ladislav Vrchovský

Čestná uznání HDM 2012

Kroužek divadelních ochotníků Hvozdná - Když se zhasne

Jakubu Henzelému za postavu Trevora

Divadelní studio „V“, Brno

Haně Řehulkové za postavu Knoflenky ve hře Neználek ve Slunečním městě

Divadlo Point při Gymnáziu Jiřího Wokera - Druhý výstřel

Davidu Kolbovi za postavu Patrika

Morkovští ochotníci – Jiříkovo vidění

Evě Seemanové za postavu Kačenky

Petře Žákové za postavy Efrozíny a Verunky

Tomáši Kříčkovi za hudbu

Jiřímu Rachtavovi za scénu

Zuzaně Jaškové za kostýmy

Divadélko Na stromě, Brno – Příběhy pana Podivouse

Janu Říhovi za postavu Hyacinta Podivouse

Divadelní soubor Smotaná hadice Křenovice - Křenovické mlýny

Janě Hrušákové za postavu vojína Housky

Haně Svačinové za postavu poručíka Horáčka

Divadelní skupina BATERKA, Brno – Slečna Agáta a Pan Velké Zvíře

Ivo Klvaňovi za postavu Pana Velkého Zvířete

Divadelní skupině Baterka za hledání nových cest v oblasti divadla pro děti